

USA i Venezuela ? en förolämpning mot världen

USA i Venezuela ? en förolämpning mot världen

"När världens mäktigaste nation visar att den är villig att stötta regeringar den ogillar, avskräcker det inte aggression ? det legitimerar den"

Marco Rubio kom till senatens utrikesutskott denna vecka med välformulerade argument, inövat lugn och ett djupt oroande budskap: Amerikanerna, insisterade han, bör gilla regimskifte genom amerikansk militärmakt som inte bara normalt, utan också framgångsrikt.

Marco Rubio med den tidigare ISIS-ledaren och halshuggaren Al Jolani. Nu är Jolani inne i värmen hos såväl USA som EU efter att ha anslutit sig till MAGA.

Enligt rapporter från Associated Press försvarade utrikesministern orubbligt president Donald Trumps militära raid i Caracas den 3 januari, som avsatte Venezuelas president Nicolás Maduro. Rubio framställde operationen som snabb, berättigad och nödvändig ? en snygg berättelse som faller samman vid minsta granskning.

Det Rubio presenterade för lagstiftarna var inte diplomati. Det var försäljningsteknik.

I sitt vittnesmål beskrev den före detta senatören från Florida Venezuela som säkrare, västra halvklotet som tryggare och USA som rättfärdigat för att ha inlett ännu en utländsk intervention utan kongressens godkännande, internationellt stöd eller offentlig debatt. Att operationen innebar att amerikanska trupper stormade huvudstaden i en suverän nation framstod, enligt Rubio, som en fotnot snarare än ett dramatiskt brott mot internationell rätt.

Rubios mest avslöjande ögonblick kom när han hävdade att USA ?säkert är bättre idag? än för fyra veckor sedan. Detta påstående vilar på inga bevis utöver administrationens optimism. Venezuelas ekonomi är fortfarande förstörd. Dess politiska institutioner är fortfarande tomma. Och många av samma personer som genomförde förtrycket under Maduro är fortfarande vid makten ? bara med nya titlar.

Om detta är en seger, är det en dyster sådan.

Utrikesministern försökte lugna farhågorna om att razzian skulle kunna uppmuntra Kina att agera mot Taiwan eller Ryssland mot Ukraina, och avfärdade sådana farhågor som överdrivna. Men historien ger föga stöd för hans självförtroende. När världens mäktigaste nation visar att den är villig att störta regeringar den ogillar, avskräcker det inte aggression ? det legitimerar den.

Rubios försäkringar om Grönland och Nato var inte mer övertygande. Medan Trump fortsätter att öppna hota en Nato-allierads territoriella integritet, avfärdade Rubio allierades oro som överdrift i media och hävdade att förhandlingarna fortskred på ett produktivt sätt. Verkligheten är mycket mörkare: USA är nu den främsta källan till instabilitet inom den allians som landet en gång

ledde.

Att kräva att Nato ska ?omformas? kan låta strategiskt, men när det kommer från en administration som förolämpar allierade, hotar med tullar och behandlar kollektivt försvar som en beskyddarverksamhet, låter det mindre som en reform och mer som utpressning.

Ännu mer alarmerande var Rubios diskussion om Venezuelas olja ? den verkliga kärnan i administrationens politik. Enligt det nya avtalet kan venezuelansk råolja snart återinträda på de globala marknaderna, men intäkterna kommer att hållas på ett konto som kontrolleras av det amerikanska finansdepartementet. Månadsbudgetarna måste godkännas av Washington innan medlen frigörs.

Detta är inte ekonomiskt bistånd. Det är förvaltarskap.

Rubio försökte framställa detta som ansvarsfull förvaltning för att säkerställa att pengarna används till hälso- och sjukvård och polisverksamhet. Men att beröva ett land kontrollen över sina egna naturresurser och samtidigt kräva förmånlig tillgång för amerikanska företag är omöjligt att skilja från kolonial förvaltning ? ett faktum som inte undgått Latinamerika.

Det har inte heller undgått venezuelanerna själva.

Demokratiska senatorer pressade med rätta Rubio på frågan om USA helt enkelt hade ersatt en autokrati med en annan. Delcy Rodríguez, Maduros tidigare vicepresident och en centralfigur i hans regering, fungerar nu som tillförordnad president. Rubio gav ingen trovärdig förklaring till varför en person som är djupt rotad i ett auktoritärt styre plötsligt skulle kunna betraktas som en demokratisk förvaltare.

Hans svar ? att demokratin kommer senare ? ekar av årtionden av misslyckade amerikanska interventioner från Irak till Libyen till Afghanistan. Demokrati, har amerikanerna lärt sig upprepade gånger, kan inte införas efter att röken lagt sig.

När han pressades om Iran lutade sig Rubio återigen mot tvetydighet: inga aktuella planer på attack, men heller inget avvisande av regimskifte. En hangarfartygsgrupp har satts in ?defensivt?, sade han ? ett ord som är så elastiskt i Washington att det har kommit att betyda nästan vad som helst.

Under hela utfrågningen talade Rubio som om den amerikanska makten var oändlig, konsekvenserna valfria och historien irrelevant.

Det som saknades var ödmjukhet.

Det saknades ett erkännande av Venezuelas långa trauma under sanktioner som drabbat civila hårdare än eliten. Det saknades ett erkännande av att Latinamerika inte har glömt kalla kriget, när liknande motiveringar användes för att stödja kupper, juntor och försvinnanden. Det saknades också en seriös redogörelse för det prejudikat som nu skapats: att USA kan avsätta utländska ledare som man anser obekväma och sedan styra deras ekonomier från Washington.

Associated Press rapporterade att Rubio avslutade med ett förnyat åtagande om ?legitima demokratiska val? i Venezuela. Men demokrati börjar inte med utländska trupper, finansministeriets tillsyn och avtal om olja mot lydnad. Den börjar med suveränitet ? just det som denna administration har trampat på.

Faran med Rubios vittnesmål är inte bara att det försvarar en enskild militär operation. Det normaliserar en världsbild där amerikansk makt ersätter internationell rätt, ekonomiskt inflytande ersätter samtycke och diplomati reduceras till eftergivenhet.

Rubio skingrade inte farhågorna denna vecka. Han bekräftade dem.

Om detta är framtiden för USA:s utrikespolitik ? mera hot, kortare krig och permanent instabilitet ? då blir världen inte säkrare.

Den blir bara mer rädd.

Progreso Weekly 260128(ZT)

Rubio's dangerous spin on Venezuela is an insult to democracy ? and to the world

Demonstration i Kuba. Foto: Miguel Diaz Canel på X

Gillar du det Svensk-Kubanska Föreningen gör?

Vill du bidra till kampen mot den omänskliga blockaden?

Swisha en tjuga eller valfri summa till

123 589 0975 eller pg 40 54 11 -0

Ett ännu mer betydelsefullt stöd är medlemskap!

Ange namn, e-post, adress och skicka 300 kr för ett års medlemskap

150 kr för pensionärer, arbetslösa och studerande) Samma swish som ovan.